

Regjeringen og Rigsdagen i Forening. Maaske jeg endnu tør tillade mig at minde om, at hvis dette Lovforslag skal være saa heldigt at komme i den Havn — nemlig at blive fær- dig og udkomme som Lov —, hvori ganske vist mange Lovforslag, som vi iaar have be- skæftiget os med, ikke ville komme, saa vil det sikkert være en nødvendig Betingelse der- for, at man ikke vedtager Flertallets Forslag,

Ordføreren: Jeg tror dog, at jeg maa sige et Par Ord om det ærede Mindretals Bemærkninger overfor Flertallets Forslag. Hvad det ærede Mindretal saaledes anførte med Hensyn til Forstaaelsen af vort første Forslag, maa vi jo være ham meget taknem- lige for, thi vi respektere jo fuldstændig hans store Sagkundskab med Hensyn til, hvorledes Love maa affattes for at være klare og tyde- lige, og forsaavidt det ved nærmere Under- søgelse skulde vise sig at forholde sig saaledes, at Meningen af dette vort Forslag ikke er ganske klar, skulde vi selvfølgelig til 3die Behandling søge at klare den saaledes, at Dommerne kunne forstaa den. Jeg tvivler ikke om, at Rægsfolk ville kunne forstaa dette Forslag, men jeg erkender, at der hører Mere til, og at det ogsaa er nødvendigt, at Juris- terne kunne forstaa det; dette skal imidlertid ikke være nogen Forhindring, thi det vil som sagt kunne afhjælpes til 3die Behandling. Med Hensyn til de Bemærkninger, som ere blevne fremsatte, skal jeg gjøre opmærksom paa, at det ærede Mindretal tager feil, naar det tror, at Udvalget har taget feil i Moti- veringen af sit Forslag. I Regjeringens Ud- kast var det, som den nye Myndighed skulde afgjøre, det Spørgsmaal, om vedkommende Embedsmand havde gjort sig skyldig i Mislig- heder, der svækkede den for hans Stilling nødvendige Agtelse og Tillid. Hvad denne Myndighed skulde afgjøre, var altsaa for det Første, om Embedsmanden havde gjort sig skyldig i Misligheder, og dernæst, om disse svækkede den for hans Stilling nødvendige Agtelse og Tillid. Saaledes som Forslaget er kommet til os fra Landsthinget, indeholder det imidlertid Mere, thi foruden at den omhand- lede Myndighed skal afgjøre, om vedkommende

Embedsmand har gjort sig skyldig i Mislig- heder, som svække den for hans Stilling nød- vendige Agtelse og Tillid, skal den tillige af- gjøre, om den paagældende Handling er vanærende i den offentlige Mening. Det er altsaa to forskjellige Spørgsmaal, thi en Em- bedsmand kan jo meget godt gjøre sig skyldig i Noget, der svækker hans Agtelse og Tillid som Embedsmand, uden at Misligheden der- for behøver at være vanærende i den offent- lige Mening. Afgjørelsen af disse Spørgs- maal vil Loven, som den foreligger, henlægge til den nye Myndighed, medens Regjerings- udkastet kun forlangte, at denne Myndighed skulde afgjøre det ene Spørgsmaal, og det hedder derfor i Udvalgets Betænkning: „Hvad angaar Afgjørelsen af, om det Forhold, der har bevirket hans Afstedgaaelse, er vanærende i den offentlige Mening, da er Lovgivnings- magten, Regjeringen og Rigsdagen i Forening, fuldkommen istand til at dømme derom“, ligesom det senere siges, at „det nævnte Forslag“ — nemlig Regjeringens Forslag — „indskrænkede sig til at bestemme som Gjen- stand for den omhandlede Myndigheds Virk- somhed, om de Misligheder, der tillægges Embedsmanden, virkelig havde fundet Sted“. Det er altsaa ikke sagt, at Regjeringens For- slag ikke omhandlede dette Sidste, men Regje- ringens Udcast havde heller ikke nogen Be- stemmelse om, at Spørgsmaalet om, hvorvidt en Handling er vanærende i den offentlige Mening eller ikke, skulde afgjøres af den nye Myndighed, hvorimod dette bestemmes i Lands- thingets Forslag. Nu mene vi, at dette er Noget, som Enhver kan bedømme, hvad enten han er Jurist eller ikke, og at Regjeringen derfor kan afgjøre det ligesaa sikkert som Domstolene. Det er altsaa ingenlunde nogen Urigtighed eller Unøiagtighed, som her inde- holdes i Betænkningen; den er tværtimod fuld- stændig nøiagtig i dette Stykke. Det ærede Mindretal mente dernæst, at, naar der efter vort Forslag ikke kunde tillægges denne nye Myndighed Andet end Undersøgelsesret- ten, saa var Apparaten for stort. Dette kan meget gerne være Tilfældet, og jeg for mit Vedkommende kunde meget vel indrømme, at det vilde være tilstrækkeligt at indskrænke